

je povolán nebo kdyby svým postupem znemožnil nebo ztížil oprávněnému nastoupiti řádný pořad práva k hájení jeho práv.

Poněvadž pak v daném případě, jak právě bude uvedeno, stížnost brojí proti nař. rozhodnutí pouze v těchto směrech, neshledal nss, že by nss posuzuje výrok v odpor vzatý z těchto hledisek, vybočil z mezí své příslušnosti, zejména se zřetelem k § 3 a) cit. zák.

St-lé vytýkají totiž, že jejich odvolání vztahovalo se nejen na parcely č. 188 a 189, nýbrž také na č. 193 a 207, kdežto výrok žal. úřadu omezuje se pouze na pozemky předem jmenované. Nss uznal tuto námitku vadnosti důvodnou. Z odvolání st-li podaného z usnesení valného shromáždění urbarialistů je patrné, že dovolávali se od žal. úřadu odpomoci proti domnělé křivdě ohledně všech čtyř svrchu zmíněných parcel. Žal. úřad zamítнув jejich odvolání s poukazem na výrok, jež ve sporné záležitosti vynesla již trenčanská sedrie, vyřídil tím odvolání to pouze stran dvou parcel, totiž č. 188 a 189, jichž se onen výrok sedrie týkal, nikoli však ohledně druhých dvou pozemků st-li uvedených č. 193 a 207. To patrné ostatně zejména i z doslovu nař. rozhodnutí, jež ve svém úvodu mluví taktéž pouze o parcelách č. 188 a 189 jako o předmětu sporu, ponechávajíc ostatní pozemky naprosto mimo úvahu. Ale pak nař. výrokem zůstaly návrhy odvolání nevyčerpány, právnímu prostředku st-lů nedostalo se žal. úřadem stran těchto dvou parcel vůbec žádného vyřešení a trpí tudíž výrok ten neúplností v hlavním bodu, totiž předmětu, o němž bylo mu rozhodnouti, pro kteroužto podstatnou vadu bylo výrok ten zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 3459.

Zdravotnictví (Slovensko): Závazek majitele psa k úhradě útrat spojených s nemocničním léčením (v Pasteurově ústavě) osob psem tím pokousaných.

(Nález ze dne 7. dubna 1924 č. 2740.)

V ě c Vdova Mořice G. v Košicích proti zastupitelstvu města Košic o náhradu léčebného.

V ý r o k: N a ř í k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o v a d y ř í z e n í.

D ů v o d y: Podle protokolu všeobecné veřejné nemocnice na Král. Vinohradech ze 14. června 1921 byly tam přijaty do léčení a to do Pasteurova ústavu téhož dne Anna B. a Markéta L., jež byly dle udání pokousány dne 11. června 1921 psem náležejícím Mořici G., a byly pak propuštěny z léčení dne 4. července 1921.

Usneseními ze 6. listopadu 1921 rozhodl starosta města Košic k žádosti zmíněné nemocnice, že Mořic G. jest povinen zaplatiti jí ošetřovné oněch dvou osob, za každou 588 K.

Výměrem z 12. resp. 14. dubna 1922 zamítla městská rada odvolání podané Moricem G., a nař. nyní rozhodnutím zamítl žal. úřad i další odvolání nynější st-lky.

Nss uvážil o stížnostech do výroků těch podaných takto:

Ve věci samé nepopírá st-lka, že Anna B. a Markéta L. byly pokoušány psem náleževším jejímu zemřelému zatím manželu Mořici G., nepopírá ani nutnosti útrat vzešlých jejich léčením a nebrojí ani proti jejich výši, omezujíc se na námitku, že k onomu úrazu došlo bez viny majitele psa, a že tedy nepostihuje ho povinnost hraditi ony útraty.

V tomto směru nepřiklonil se nss k vývodům stížnosti, pokud se snaží dovoditi, že odpovědnost nepostihuje st-lku jako dědičku Mořice G. již proto, že osoby, jež byly psem poraněny, vstoupily do zahrady, kde pes byl chován, bez vůle ba proti vůli majitele, majíce tam přístup jen proto, že bytový úřad přes jeho námitky zabral tam byt pro nějakého obuvníka, k němuž cizí lidé docházeli. Neboť onen zábor po názoru majitele bezprávný, mohl mu býti pouze podnětem, aby použil proti němu právních prostředků, jež právní řád mu poskytoval, nikoli však, aby zanedbal povinnost, jež mu opatřením tím a spojenou s tím změnou poměrů vzešla.

Majitel psa však namítal již v řízení správním, že zvláštního opatření ani pak nebylo třeba, ježto dosavadní způsob ošetření psa stačil, aby k úrazu toho druhu nedošlo. Tak tvrdil zejména, nabídnuv o tom důkazy, že zahrada je ze všech stran oplocena a opatřena dveřmi stále zavřenými, jež bylo možno otevřít pouze z vnitřku, že tedy volný přístup cizím osobám byl znemožněn, a chtěl-li tam někdo vejíti, že mohlo se to státi jen tím, že někdo z domácích lidí mu otevřel, a v tomto případě že pes nikdy nikomu neublížil. Dále pak tvrdil, že k úrazu mohlo tehdy dojíti jen tím způsobem, že ony osoby přelezly plot a že psa podráždily.

Žal. úřad, jak ze správních spisů patrno, spokojil se pouze okolností ostatně nespornou, že k úrazu došlo, aniž by se však zabýval okolnostmi uvedenými pro exkulpaci majitele psa, nevyslechnuv svědků jím vedných ba ani poškozených, aby zjistil, za jakých okolností k jejich úrazu došlo a zda je zde skutkový základ pro závěr, že stalo se tak způsobem, z něhož by bylo lze odvozovati odpovědnost majitele psa za škodlivé následky přivoděné poraněním oněch osob.

Zůstalo tedy řízení v tomto pro posouzení věci podstatném bodu neúplné, pročež bylo zrušiti výrok o ně se opírající podle § 6 zák. o ss a ponechati úřadu, aby odstraně tento nedostatek vydal nové rozhodnutí.

Č. 3460.

V y v l a s t n ě n í: I. * Drobným zemědělcem podle § 2, odst. 1 a § 3, odst. 4 zák. o stav. ruchu z 25. ledna 1923 č. 35 Sb. jest, kdo obdělává půdu vlastní prací, a je-li provozování tohoto podniku jeho výhradním nebo hlavním povoláním a zároveň výhradním neb aspoň hlavním pramenem jeho výživy. — II. Není podstatnou vadou, nebyl-li plánec požadovaný v § 4 zák. č. 35/1923 přiložen hned k žádosti za vyvlastnění, byl-li však dodán dodatečně během řízení. — III. Možnost nabytí dobrovolnou koupí staveniště jiného nevyklučuje vyvlastnění staveniště požadovaného. — IV. Pouhé znehodnocení ostatního pozemkového majetku expropriátova nevyklučuje vyvlastnění požadovaného pozemku, pokud jen expropriát pozemku toho nepotřebuje nezbytně pro své hospodářství.

(Nález ze dne 7. dubna 1924 č. 6010.)